

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc - Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2020. december

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tél.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.

A Lelkészi Hivatalban a személyes ügyintézés a járványhelyzet miatt
2020.11.16-tól szünetel, hivatali időben telefonos ügyeletet tartunk.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17 óra, csütörtök 15-18 óra

Zárva. Nyitás: ma este?

„És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” (Lk 2,6-7)

Amikor ezeket a sorokam írom, sok minden zárva van. Este 8-tól hajnali 5-ig kijárási tilalom van érvényben; reggel 9 és 11 között nem mehetek el a boltba, mert az a nyugdíjasok ideje a vásárlásra; nem lehet étterembe menni; meg van szabva sok üzletben, hányan léphetnek be egyszerre; maszk nélkül semmilyen nyilvános helyre nem mehetek be, sőt, az utcára sem léphetek ki; a gyermeke mért nem mehetek be az iskola kapuján sem, majd ő jön ki hozzám, ott várjuk a többi szülővel és sorolhatnám a példákat. Az egyik legnagyobb fájdalom, hogy a templom is zárva van. Még jó, hogy 10-en lehetünk együtt egy helyiségben és így Krusóczky Ferenc közvetítő, Csányi Béla templomgondnok és Csányi Zita kántor mellett még lehet velem 5-6 ember, hogy segítsen énekelni, hogy tanítsunk éneket. Az üres templomban nem bírnék prédikálni, palástot felvenni. Így legalább van egy „mini gyülekezet” velem és a képernyő előtt is talán inkább istentisztelet jellege tud lenni az alkalomnak vasárnaponként.

Zárva tart sok minden. Ez egy ilyen esztendő. A vírus sok mindent megváltoztatott. Amikor hallottuk év elején,

hogy Kínában van valami járvány, egyszerűen nem tudtuk komolyan venni. Mindig más hírek voltak fontosabbak, amikkel traktáltak bennünket a médiák. De talán senki sem készült igazán rá, míg meg nem érkezett. És a pánikban tavasszal bezártak mindent, még a mostaninál is szigorúbban.

Az idén másodszor vagyunk bezárva és kényszerülünk az interneten és telefonon keresztül tartani a kapcsolatot. Persze nagyon jó, hogy a technika segítségével annyi mindent meg tudunk oldani, még a karácsonyi ajándékokat is el tudjuk intézni webáruházakon keresztül: kiviszik helyettünk azokat, ha akarjuk. De ez akkor sem jó így. A mobiltelefon, a monitor segít, hogy lássuk szeretteink arcát, a bibliakörünk tagjainak a képét, de akkor sem vagyunk igazán együtt. Semmi nem tudja visszaadni a személyes találkozás örömét. Nem tudok családi körben odahajolni valakihez és odasúgni neki valamit, nem tudok valakivel koccintani, nem tudom az ő főztjének illatát, ízét érezni. A legfájdalmasabb pedig, mikor valamelyik szerettünk kórházba kerül és nem lehetünk vele. Nem lehetünk ott, mikor elmegy, nem búcsúzhatunk el, nem mondhatjuk el, amit még el akartunk.

Megkértem Tóth Tamás nagytiszteletű urat, nagyon kedves barátomat, hogy egy rövid adventi üzenettel szolgáljon nekünk. El is küldte a szolgálatát interneten keresztül, sokan látták, hallották is bizonyára. Volt egy olyan fél monda-

ta, hogy „...karácsonykor a templomban...”. Miután meghallgattam és megköszöntem neki, megkérdeztem, hogy ezek szerint úgy véli, karácsonykor nyitva lesz a templom? Erre azt felelte kicsit viccesen: „Hát karácsony biztos lesz”. – Ez egy nagyon fontos üzenet! Karácsony biztosan lesz. Nem tudom ma még, hogy a zárások feloldódnak-e karácsonyig és ha igen, mennyire? Nem tudom, milyen lesz a járvány görbéje (hogy megtanultuk ezt a kifejezést is) és milyen döntéseket hoz a kormány, illetve a Zsinati Tanács? De azt tudom, hogy Krisztus eljön.

Adventben írom e sorokat. Advent jelentése eljövétel, várakozás. Várjuk természetesen a karácsonyt, Krisztus születésének az ünnepét, a szeretet ünnepét. Ha nem tudunk a templomban

találkozni, akkor is lesz a TV-ben, rádióban, interneten istentisztelet közvetítés: a Deszkatemplomból is természetesen. Lesz karácsony, mert várjuk az ünnepet és legfeljebb ilyen zárt karácsonyunk lesz.

A lényeg az, hogy a szívünk ne legyen bezárva! Jézus születésekor a szent családnak nem volt hely a városban. Zárva voltak a szobák, mert mindenütt voltak már bérlők, lakók. – Ma is ez az egyik legnagyobb probléma, csak sokan nem értik. Mert túl fogjuk élni, ha nem látjuk egymást a templomban, ha nem találkozunk a rokonokkal, nagyszülőkkel,

unokákkal. De ha Jézusnak nincs helye, mert a szívünk már tele van, akkor viszont bajban vagyunk. Akinek nincs hely a szívében Jézus számára, annak nem lesz helye majd az örök üdvösségben.

Mert az is lehetséges, hogy várjuk ugyan a karácsonyt, de már nem jön el az ünnep, hanem maga Jézus érkezik vissza dicsőségesen és hatalommal. A kegyelmi idő lejár és nincs idő már a megtérésre, a bűnbánatra. Vagy lehet, a mi életünkben jön el és véget ér számunkra az életút. Hogy állunk meg az

Úr előtt?

„ÍME, AZ AJTÓ ELŐTT ÁLLOK,
ÉS ZÖRGETEK: HA VALAKI
MEGHALLJA A HANGOMAT, ÉS
KINYITJA AZ AJTÓT, BEMEGYEK
AHHOZ, ÉS VELE VACSORÁLOK, Ő
PEDIG ÉNVELEM.”

JEL 3,20

Sok minden zárva van, de Jézus előtt ne legyen zárva a szívünk. Őt ugyanis nem kötik a törvények. Ő bemegy mindenahová, ahol szívesen fogadják és szállást vesz, ott is marad.

A Jel 3,20-ban olvassuk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Lesz vendégünk akkor is, ha a szeretteinktől távol kell tartani magunkat. Nem lesz magányos ott a karácsony, ahol Jézus előtt kinyitják az emberek a szívüket. Persze ehhez ki kell tenni előbb onnan dolgokat. Betlehemben is azért nem volt hely, mert telve volt a szállás. A szívünkben, életünkben felgyűlt sok vackot ki kell dobni, hogy legyen hely az Úrnak.

És ha Ő bejön, Úrrá lesz, akkor nem

zárkózunk el a másik elől sem. Fel tudjuk hívni, tudunk vele beszélni, érdeklődni felőle, imádkozni érte. A járvány egyik legnagyobb átka a bezártság: nem találkozunk, nem beszélünk egymással annyit, úgy, ahogy korábban. Nem is lehet, ahogy már volt róla szó: a technika segítség, de nem tökéletes megoldás. Jézussal megértjük, hogy a másik életéről nem tudok most annyit, mint korábban, de annál többet szükséges imádkoznom érte. Ő segít így is fenntartani a kapcsolatot egymással.

Adja az Úr, hogy a bezártság közben is legyenek megnyílások: hadd nyíljanak meg szívek, életek az Úr előtt és a másik előtt. Hadd jöjjön be Ő az életünkbe és tegye teljessé azt.

Kívánom, hogy a korlátok közt is hadd tudjuk megélni a teljes közösséget az Úrral, hogy legyen áldott karácsonyunk, találkozásunk Jézussal!

*Almási Ferenc
lelkipásztor*

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

„Csodákra emlékezni jó ...”- új épületrésszel bővült a Jókai-iskola

2020. augusztus 30-án ünnepelhette intézményünk a 20. református tanévnyitóját és régi dédelgetett álmának, az iskola bővítésének megvalósulását. Az eseményen jelenlévő meghívott vendégek, az ünneplő közösség hálatelt szívvel köszönte meg Istennek, hogy a „Jókai” bővíthetett, újra szépülhetett.

Az álom beteljesüléséig azonban hosszú út vezetett... A terv először Kis Klára lelkésznő vezetése alatt fogalmazódott meg, de anyagi források hiányában a megvalósítás még váratott magára. 2018-ban vetődött fel ismét a bővítés igénye. Örömteli, hogy iskolánk évről évre egyre nagyobb érdeklődésre tart számot, egyre népszerűbb az iskoláskorú gyermekek és szüleik számára. A növekvő tanulói létszám mellett a kéttannyelvű oktatás is számos cso-

portbontást, így újabb tantermeket igényelt. Nagytiszteletű Almási Ferenc és a presbitérium meghallgatta és mérlegelte az iskola részéről felmerült szakmai igényeket, észrevételeket. Támogatásukkal, egyetértésükkel az önerős beruházás mellett döntött az intézmény. Iskolánk tervének megvalósulását a Tiszáninneri Református Egyházkerület visszatérítendő hitellel segítette. A kivitelezés elkezdődhetett...

2020 augusztusára intézményünk 8 új, korszerűen felszerelt tanteremmel, 2 sportöltözővel, mosdókkal, 2 nagy méretű közösségi térrel, 2 irattárral és 1 karbantartó- műhellyel bővíthetett.

„Azt mondják, az épít iskolát és vállal tanítói feladatot, aki látja a múltat, a jelent és a jövőt. Mi hisszük, hogy mindezt látjuk! Ezért építünk és tanítunk... Mi hívő keresztyén emberek hiszünk abban, hogy az emberi jellem és természet alakítható, formálható. Egy gyermek élete maga a csoda. Minden gyermek üzenet

az emberiség számára: *Isten szeret bennünket!*,- hangsúlyozta ünnepi beszédében Vadasné Joó Katalin, igazgató asszony.

Az ünnepélyes átadó óta eltelt három hónap. Az új épületrész megtelt étellel, gyerekzsivajjal.

Otthonná, életünk színterévé vált.

Hála Istennek, hogy augusztusban ünneplőbe öltöztethettük szívünket, lelkiünket és hittel a jövőbe tekinthettünk, megállhattunk a nagy „Jókai-iskola” újabb „határvövényénél”.

„Határvövényénél hálát adni,
és hallelujás köszönetben méregetni,
mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanézni,
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határvövényre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.”

/Túrmezei Erzsébet/

Szendrei Csilla

A Jókai új pedagógusainak bemutatkozása

A pedagógus pálya iránti szeretetem és tiszteletem már akkor elkezdődött, amikor beleszülettem egy ízig - vérig pedagógus családba. Nagypapám, szüleim, nagynéném, később a bátyám is, mind

pedagógusok. Nevelkedésem során a szüleimtől magamba szívtam a tanítás

minden szépségét, esetleges keserűségét és azt, hogy bármi történjék is, van megoldás. Szülővárosomban, Sárospatakon, végeztem a tanulmányaimat, 23 évig éltem

ott. Magam is református családban nőttem fel. Felmenőim között volt a Sárospataki Református Templom kántora, a Sárospataki Református Gimnázium tanára, valamint a Debreceni Református Kollégium múzeumának igazgatója is. Iskolás éveim alatt megtapasztaltam a református egyházi iskola szellemiségét, és pedagógusként is ezen értékeket követtem. 2000-ben végeztem Sárospatakon a Comenius Tanítóképző Főiskolán. 20 évig egy budapesti általános iskolában tanítottam. Családommal nyár óta lakunk Miskolcon. Férjemmel, aki szintén pedagógus, két kisiskolás gyermeket nevelünk.

„Az iskola dolga, hogy megtaníttassa velünk, hogyan kell tanulni, hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtaníttson bennünket a jól végzett munka örömeire és az alkotás izgalmára, hogy megtaníttson szeretni, amit csinálunk, és hogy segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni.”/Szent-Györgyi Albert/

Bolvári-Szabó Kitti

Pinyili-Mió Mónika vagyok, 36 éves angol-történelem szakos pedagógus. Ez az első évem az általános iskolánkban.

Miskolcon születtem, a Zrínyi

Ilona Gimnáziumban végeztem a középiskolai tanulmányaimat történelem szakon. Kiváló történelem tanárom volt, aki nagyon szigorú volt, de következetes, élmény volt tanulni tőle. Emlékszem rá, hogy a történelem tagozatos osztálytársaimmal azon versenyeztünk, hogy ki tud nála hibátlan dolgozatot írni. Nem volt egyszerű, nem is sikerült mindig, de imádtunk küzdeni, nagyon meg akartunk az elvárásainak felelni. Ritkán mosolygott ránk a tanárnő, de mikor leérettségiztünk, elmondta nekünk, hogy ilyen maximalista csoportja még sosem volt, nagyon büszke ránk, s nem fogja ezt a négy évet elfeledni. Könnyes szemekkel és nagyon nagy tisztelettel gondolok mindig vissza rá.

A másik nagy "szerelem" az angol nyelv volt. Szintén egy kiváló volt "Zrínyis" pedagógusnak köszönhetem, hogy bevezetett a nulláról az angol nyelv rejtelseibe. Ha Ő, akkor, 1998-ban a tudatosságával s végtelen türelmével nem kezd el terelgetni, most nem lennék itt, s nem lennék az, aki vagyok. Érettségi után nem volt kérdés számomra, hogy a két tárggyal folytatom tovább a tanulmányaimat. 2002-ben

felvételt nyertem a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karának az angol-történelem szakos 5 éves osztatlan képzésére. Nagyon büszkék voltak rám a szüleim, én viszont akkor voltam először elégedett magammal, mikor sikeresen le is államvizsgáztam 2007-ben, s átvettem a diplomámat.

Az idei évvel egy álom vált valóra számomra azzal, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy angolul taníthassam a történelmet, a két szenvedélyemet, mivel eddig külön-külön tanítottam. Fantasztikus érzés az, amikor látom a gyerekek szemében a kíváncsiságot az órán, mikor előadok nekik egy új izgalmas anyagot. A kezek mindig a magasban, s csak kérdeznek és kérdeznek és kérdeznek. Ettől már csak az igazán felemelőbb érzés, mikor meghallgatom a feleletüket, aminek én is a részese vagyok, mert látom, hogy felkeltettem az érdeklődésüket, figyeltek, s megtanulták az anyagot.

Az általános iskolás gyerekek még nagyon kicsik, mi mint általános iskolai pedagógusok elindítjuk őket a tudás útjára, s csak reméljük, hogy meghatározó kellemes emlékeket hagyunk bennük, amire majd mikor felnőnek, szívesen emlékeznek vissza.

Pinyili-Mió Mónika

1999-ben végeztem Sárospatakon a Tanítóképző Főiskolán. A sárospataki évek meghatározóak voltak az életemben. A város szellemisége, az itt kötött barát-

ságok, a borsodi táj szépségei ma is erős kötődést jelentenek az északkeleti országrészhez. Ez motivált, hogy családommal Miskolcra költözzünk. A feleségem szintén pedagógus. Két kisiskolás korú gyermekünk van.

Nem pedagógusként helyezkedtem el az oklevél megszerzése után, hosszú időt töltöttem a versenyszférában. Minőségügyi szakmát szereztem a BME Mérnöktovábbképző Intézetében, aminek birtokában jó tapasztalatokhoz jutottam, érdekes feladatokkal találkoztam, de a tanítás és az iskolai légkör mindig hiányzott. A pedagógusi munkát Budapesten kezdtem, majd akkori lakóhelyemen, Szigetszentmiklóson folytattam. A tanítás izgalma, az átadott tudás emberek életében betöltött jelentősége, a munkám fontosságának tudata naponta jelent feltöltődést. Régi vágyam és érdeklődésem középpontja a szöveg és az irodalom, ezért a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karán, középiskolai magyar nyelv és irodalom tanári szakon, 2020 decemberében szerzem meg diplomámat.

Véleményem szerint az olvasás, a művelődés és a kultúra túlmutatnak a

pusztán esztétikai szerepükön, az ember tudását, képességeit, egyéniségét fejlesztik. Tanárként abban szeretnék segítséget nyújtani, hogy kialakuljon a művelődés iránti igény a diákokban, és tájékozott, összefüggéseket meglátó emberekké váljanak. Pedagógusi elköteleződésemet szemléletesen fejezi ki Comenius egy mondata: „*Könyvek révén sokan lesznek tudóssá az iskolán kívül is, könyvek nélkül viszont senki nem lesz tudós, még az iskolában sem!*”

Szabó Zoltán

Hírek óvodánk életéből

Szeptemberben rendben elindult az óvodai élet. Kiscsoportosainkat beszoktattuk, már csak ritkán hallani sírást a Szivárvány csoportból. A nagyobbaknak is vissza kellett rázódni a hosszú kényszerű szünet után. Bár mindig gondoltunk és készültünk rá, hogy bezárnak minket, bízunk az Úr gondviselő kegyelmében, hogy ez nem fog megtörténni. Hála Istennek, hogy azóta is működünk, bár vannak nehézségeink, de igyekszünk mindent megoldani.

Két óvó néni ment el az őszy folyamán. Csilla néni a Felhőske csoportból anyai örömök elé néz, sokat gondolunk rá imádságban. Edit néni a Báránka csoportból másik óvodában folytatja a pályafutását, Isten áldását kívánjuk életére, munkájára. Visszajött a nyugdíjas Jutka néni a Felhőske csoportba, őt már jól ismerik és szeretik a gyerekek. Szintén nyugdíjas óvó

néni jött a Báránka csoportba is, Éva néni. Mindkettőjüket nagy szeretettel fogadtuk, nagyon hamar beilleszkedtek, szakmailag magas színvonalon végzik a munkájukat, mosolygósak, vidámak, örülünk, hogy köztünk vannak.

Szeretnénk köszönetünket és hálánkat kifejezni az Intézményi Missziói Munkacsoportnak, akik gondolva arra, hogy fejlődhessünk a gyermekek között végzett szolgálatban, megszervezték a nevelő testületnek egy két alkalmas képzést. Megkeresték a Vasárnapi Iskola Szövetség munkatársát, Tóth Melindát, és online hallhattunk róla, hogyan lehet színesíteni a napi áhítatokat, ünnepeket, egyéb alkalmakat, milyen eszközöket használhatunk, hogyan építhetünk fel egy ilyen foglalkozást, vagy foglalkozás sorozatot egy téma köré. Sokat tanultunk a két alkalmon, valamint kaptunk egy könyvcsomagot is, amelyet Melinda állított össze a mi kérésünk szerint, és amit felhasználhatunk munkánk során. Még egyszer köszönjük! Melengeti a szívünket, hogy a fenntartó gyülekezetünk nem engedi el a kezünket, szeretettel vesz körül bennünket, törődik velünk.

Összegyűjtöttünk néhánygyerekszáját, hogy mosolyt csaljunk testvéreink arcára: Az udvaron mogorót gyűjtöttünk, törtünk, ettünk. SZÁ így szólt: ez a mogoró olyan, mint a dió, csak ez mogoró, az meg dió. A kicsoportos HH-től megkérdezte az óvó néni: mondd már meg, hogy hívnak! H ezt válaszolta: Gizikének (ő az anyukája) vagyok a barátnője. A kicsoportos KH telefonál: halló, halló, igen itt vagyok, de beszélünk később, na, cső cső! Szintén kicsoportos MB, aki tízórai alkalmával így szólt: icike-picike teát kérek az icike-picike poharamba. A kicsiknél még gyakori a pityergés, egy ilyen alkalommal TSz azt mondta az óvó néninek: ha fáj, menni kell a doktor bácsihoz, ezen sír, mondtam neki, ne ordítsál a fülembe.

„Az igazak várakozása örömmre fordul...” (Péld 10,28). Higgyünk a Szentírás szavának, bizzunk az Úrban, ebben a nehéz időben is. Minden kedves testvérünknek Istentől megáldott várakozást, békés, egészséges karácsony ünnepet és új esztendőt kívánok nagy szeretettel az óvoda minden dolgozója nevében!

Mészárosné Tóth Zsuzsanna

VISZ-es továbbképzésen

Velünk történt, terveink

Sajnálatos módon a Covid-19 járvány terjedése hazánkban is nagyon felerősödött, ezért a Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnöksége úgy határozott, hogy felhívja a református gyülekezeteket minden személyes találkozás beszüntetésére. A döntésben természetesen a templomba járás hiánya a legnehezebb a számunkra, hiszen a bibliakörök hamarabb elkezdtek áttérni az online kapcsolattartásra. Sajnos elképzelésünk sincs az újság készítésekor, hogy karácsonykor találkozhatunk-e újra a templomban, átélhetjük-e az úrvacsorai közösséget? Mindazonáltal végtelenül hálásak vagyunk Istennek, hogy a betakarítás, új bor alkalmával november 8-án még élhettünk az úrvacsorával a templomban, különösen, hogy a rákövetkező szerdától jelent meg a személyes gyülekezeti találkozások tilalma.

A kényeszerű online gyülekezeti lét ideje alatt, amíg erre lehetősége van, Krusóczky Ferenc testvérünk továbbra is vállalta ingyen, Isten dicsőségére az istentiszteletek profi közvetítését. Ezúton is nagyon köszönjük munkáját, odaadását!

Az első karantén alatt nagy veszteségünk volt Szilágyi István Levente elmenetele, akinek a búcsúztatásánál csak nagyon korlátozottan lehettünk együtt. Most Tallósné Hunyor Jolán egykori presbiter testvérünk ravatalánál lehet-

tünk kevesebben, de lélekben ott voltunk a búcsúvétel alkalmán. Hiányozni fog a mindig mosolygós, kedves aszszonytestvér mindnyájunknak. Szeretneink, főleg férjének, Józsi bácsinak Isten vigasztaló kegyelmét kérjük!

A Borsod-Gömöri Református Egyházmegye támogatásával a Tiszáninneni Református Egyházkerületől 3 millió forint támogatást kaptunk parókia fűtőkorszerűsítésre. Ebből az összegből már meg is vásároltuk a szükséges kazánokat, maga a beruházás pedig a fűtési idény után, tavasszal indulhat. Hálásak vagyunk a támogatásért: köszönjük!

Szintén parókiai beruházás az az állagmegóvási munka, ami novemberben kezdődött. A parókia hátsó (szomszéd felé eső) oldalán a vakolat legnagyobb-részt hiányzott, mállott és szükséges volt a megújítás a fal védelme miatt. Ha viszont felállványozzák a falat és bejavítják, a műszaki munkacsoport úgy tartotta értelmesebbnek, ha egyúttal hőszigetelési munkálatokat is végeznek. Végül nem csak a szomszéd felőli oldal, hanem az oldalsó, sőt az udvarra néző egyik rész is le lesz szigetelve (és más szükséges munkákat is elvégeztetünk, amik állványozást igényelnek). Így nem csak a fal állagát óvjuk, de valamelyest a rezsiköltséget is csökkentjük.

A gyülekezeti teremben feltettük a tavaly megvásárolt vetítő vásznat és fel-

szereztük a projektort. Mostantól vezeték nélkül tudunk csatlakozni a terem bármely részéről, ezáltal kényelmesebb és igazán modern lett a vetítési lehetőségünk a teremben.

Emellett bútorokat is tervezünk a konyhába és a nagyterembe, ezért felvettük a kapcsolatot egy bútorasztalossal. Reménység szerint, mire a járvány véget ér, a gyülekezeti ház felső részének megújítása teljesen lezárul.

Az iskola és óvoda minden dolgozójának ajándékba adott gyülekezetünk fejenként egy maszkot: örültek a dolgozók. A hölgyek fehér alapon levendula-mintásat, a férfiak csak sima fehéret. Reméljük, hogy minél hamarabb csak emlék lesz a maszk számunkra!

Mire az újság megjelenik, minden bizonnyal már átadjuk, így nem korai közzétenni a következő hírt. Az intézményeink dolgozóinak minden karácsonykor valamilyen ajándékkal kedveskedünk. Idén egy könyvvel és egy, az iskolánk, óvodánk és a gyülekezet életéből vett képekkel illusztrált, illetve igékkel gazdagított asztali naptárat adunk ajándékba.

Az iskolában és óvodában Magyar Államkincstár több napos, nagyon alapos vizsgálatot folytatott, mindent rendben találtak. Köszönjük a gazdasági igazgatóhelyettes és munkatársai lelkiismeretes, alapos munkáját!

Egyházunkban választások voltak. Minden egyes tisztség birtokosát nem

ismertetem. A leginkább érdeklődésre számot tartó eredmények:

Püspök: nt. Pásztor Dániel (Sajóvelezd-Dubicsány)

Egyházkerületi főgondnok: Dr. Molnár Pál, gyülekezetünk presbitere

Esperes: nt. Szőnyi Tamás (Bócs)

Egyházmegyei gondnok: Tirk Tamás (Hernádkak)

Isten adjon bölcsességet, áldást, vezetést a megválasztott tisztségviselőknek! Különösen örülünk, hogy Molnár Pál, gyülekezetünk presbitere ilyen komoly megbízatást kapott. Gratulálunk és Isten áldását kérjük életére!

*Almási Ferenc
lelkipásztor*

Isten országát építve – főgondnoki célok

Megtiszteltetésként éltem meg az egyházmegyei közgyűlésen az egyházkerületi főgondnoki tisztségre való jelölésemet, amit köszönettel el is fogadtam.

Több mint 4 évtizede vagyok egyházközségünk tagja, 3 évtizede presbitere, egy ciklusban (6 évre szólóan) diakóniai gondnoki feladatot is vállaltam. Másfél cikluson át a Borsod-Gömöri Egyházmegye gondnokaként volt számos alkalom gyülekezetekkel, gondnok- és presbitertársakkal, gyülekezeti tagokkal találkozni, kerületi főjegyzőként ritkábban adódott erre lehetőség. Ezen alkalmak megerősítették bennem, hogy a személyes találkozásokat a gyülekezetekkel hangsúlyosabbá kell tenni - így

tapasztaltam meg az ismert mondást, hogy gyülekezeteiben él az egyházunk.

Talán közelebről is sajnálatosan tapasztaltuk: a csak dresszírozó vezetés az egyházon belül nem szolgálja a lelkek épülését, illetve a gyülekezetekkel való közvetlen kapcsolat hiánya református egyházunk alapjainak meggyengülését jelentheti. *”És aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen.” (Márk 10,44)* A gazdasági ügyek intézésében, beruházásokban megmutatkozott a szolgálat, de a gyülekezetek hitéleti tevékenysége, a misszió mellérendeltnek látszott (bár a mennyiségi gyarapodás sem kárhozatos, de az egyensúly elbillent). Az erős központosítás során több kerületi intézményben nincs jelen a helyi gyülekezet lelkésze, és ez a gyülekezetek befogadó szerepének gyengülését eredményezi. A kiscsoportos testvéri együttlétek, együtt gondolkodások, tapasztalatcserék, mint a lelkészi kiskörök és a lelkész-gondnoki összejövetelek rendszeressé tétele mellett lelkész- gondnoki-presbiteri kisebb közösségekben (nem a nagy kerületi presbiteri konferencia) kell épülnünk, hitben megerősödnünk és egymástól tanulnunk. A lekipásztör eredményes gondozói munkáját, idejüket is odaszánó gyülekezeti testvérek segítségével lehet végezni, erre szeretném buzdítani egyháztagjainkat saját példamutatásunk mellett. Testvérgyülekezeti téren szeretném meghonosítani, hogy nagyobb gyülekezeteink saját megyéjükön vagy a kerületen belül vállaljanak egy kisebb közösséggel élő, támogató kapcsola-

tot Erősítsük, tartsuk számon egymást!

Most a szavazás után a végeredményt ismerve is azért imádkozom, hogy egy hiteles lelki életet élő, missziói irányultságú püspök társaként szolgálhassak Isten országa dicsőségére. Az Úr adjon erőt az Ő országa építésének szolgálatában. Kérem a testvéreket, imádkozzanak e küldetés teljesítéséért.

Dr. Molnár Pál

presbiter, a Missziói Bizottság tagja

Hála a kiskelyhek használatba vételéért

„Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! Minek-előtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mind-örökké te vagy Isten.” (Zsolt 90,1-2)

A vírus első hulláma idején a presbitériumban és a gyülekezet tagjaiban is felmerült az a gondolat, hogy úrvacsorához jó lenne kiskelyheket vásárolni.

A gondolatot tett követte. Május közepén nagytiszteletű úr a presbitériummal karöltve úgy gondolta, mivel kettősség alakult ki mind a presbitériumban, mind a gyülekezet tagjaiban, hogy maradjon-e meg a hagyományosan használt nagykegyes úrvacsora, vagy legyen a kicsi kehely, célszerű szavazást indítani a gyülekezetben.

A szavazás június 26-án az istentiszteleteket követően megtörtént. A szavazáson a kicsi kehely használatának igénye került többségbe. Ezek után több

gyártót felkerestek, míg végül megtalálták a legmegfelelőbb kivitelezőt.

A gyártásnak voltak kisebb-nagyobb nehézségei, de hiszem, hogy kegyelemből, november elejére mégis elkészültek. November 8-án templomunkban hálat adhattunk az új borért és a termés betakarításáért. Ezen az alkalmon vehettük használatba az elkészült kicsi kelyheket. Rendkívül nagy hála van a szívemben! Ez az istentisztelet és úrvacsorai alkalom

bensőséges, meghitt alkalom volt. Külön örömünk volt, hogy ez évben konfirmált unokáinkkal együtt vehettük az úrvacsora szent jegyeit. Úgy érzem, hogy az Úr Isten valóságosan jelen van közöttünk, megajándékozott bennünket kegyelmével, szeretetével.

Ezúton köszönöm a gyülekezet minden tagjának a kiskelyhekre csendben, szép rendben történő adakozást. A gyülekezet egész családjának a *Zsoltárok* 36,6-8 igéjével áldott adventi készülődést, jó reménységet, egészséget kívánok! Imádkozunk naponként, hogy Istenünk akaratából minél előbb egy közösségben, templomunkban együtt lehessünk, együtt adhassunk hálat az Úr hűségéért, végtelen szeretetéért.

„URAM, KEGYELMED AZ ÉGIG ÉR,
HŰSÉGED A FELHŐKIG! IGAZSÁGOD
OLYAN, MINT ISTEN HEGYEI; ÍTÉ-
LETEID, MINT A NAGY MÉLYSÉGEK;
EMBERT ÉS ÁLLATOT TE TARTASZ
MEG, URAM! Ó, ISTENEM, MILYEN
DRÁGA A TE KEGYELMED! SZÁR-
NYAD ÁRNYÉKÁBA MENEKÜLNEK AZ
EMBER FIAI.”

ZSOLT 36,6-8

Dr. Molnárné Arday Márta
gyülekezeti tag

kiskelyhes úrvacsora

Kövess Engem Kör

Az első karantén időszakát, és a nyári szünetet követően nagy öröm volt újra személyesen találkozni szeptemberben a bibliakör tagjaival. Jóllehet a kéthetente tartott alkalmak elején nem marad el a „hogyan vagy?” körkérdés, ezen felül is nagyon jó személyesen odamenni a másikhoz és rákérdezni valamire, vagy éppen megosztani vele valamit.

Ami az alkalmak témáit illeti, egyrészt, a tavalyi évhez hasonlóan, az elhangzott igehirdetéseket beszéljük meg, a következő alkalommal pedig Dániel könyvének egy-egy fejezetével kapcsolatban osztjuk meg egymással gondolatainkat.

Az egyik pénteki találkozás során, rendhagyó módon, egy filmről beszélgettünk, melynek az alap gondolata az, hogy milyen következményekkel jár, ha Krisztus tanításait pusztán erkölcsi alapelvekként adjuk tovább, úgy, hogy Jézust magát kihagyjuk belőle. A film címe Időváltoztató.

Hogy felcsigázzam az érdeklődést, és mások is kedvet kapjanak arra, hogy megnézzék, álljon itt egy idézet a filmből: *"A Sátán nem ellenzi a jó erkölcsöt, ő Jézus Krisztussal ellenkezik. Az ember élhet erkölcsösen egész életében, de a pokolra juthat halála után. Használhatjuk az erkölcsi tanításokat, hogy vonzzuk az embereket az Úrhoz, de a keresztyénség végcélja a Krisztus tekintélye. Az Ördög támadja ezt és meg akar győzni minket, hogy csak az erkölcsöt hirdessük."*

Sajnálatos módon, a bibliakör személyes találkozásainak hamar véget kellett vetni, hiszen a vírus okozta helyzethez igazodva, ill. az Egyház intézkedéseinek megfelelően, ismét az online térbe kényszerültünk. Természetesen hálások vagyuk ezért a lehetőségért is, de úgy gondolom, mindannyiunk nevében írhatom, hogy nagyon várom azt a napot, amikor újra egy asztal köré ülhetünk le, és alkalmainkat közös énekléssel kezdetjük.

Zárásképpen és megerősítésül szeretném megosztani a testvérekkel, hogy a bibliakör tagjai közül többen is átesettünk a víruson, de ebben a helyzetben is mindannyian Isten felfoghatatlan szeretetét, gondoskodását és kegyelmét tapasztalhattuk meg. Mindig van miért hálát adni.

*Kovács Andrea
presbiter*

Mit tanultam Jóbtól?

A FeTa körben szeptember óta Jób könyvéről beszélgettünk. Akkor még hagyományos módon, a gyülekezeti teremben összegyűlve kezdtük meg a könyv tanulmányozását, majd a pandémiás helyzet súlyosbodása óta interneten keresztül folytatjuk. Mire a kedves olvasó e sorokat olvassa, már majdnem be is fogjuk fejezni a könyv tárgyalását. Ahogyan a feleségem távollóan megjegyezte a minap, érdekes, hogy pont a vírushelyzet alatt került látókörrünkbe Jób nem mindennapi szenvedéstörténete. Bár ebből a szempont-

ból nem volt tudatos a választás, sok bátorítást nyertünk a könyvön keresztül.

Jób szenvedésben való állhatatossága mindannyiunk számára példa lehet, ahogyan erre Jakab apostol is felhívja figyelmünket levelében (*Jak. 5,11*), továbbá bátorít a könyvet keretező és azon végigvonuló alapgondolat is, miszerint Istenünk szuverén úrként kormányozza életünk minden fordulatát. Mégis, most nem ezt a két dolgot szeretném kiemelni. Ami számomra különösen hangsúlyossá vált Jób történetét tanulmányozva, az Jób hihetetlen őszintesége, és felfoghatatlan, a látszólagos tényekkel is dacoló bizalma a teremtő Isten iránt.

A könyv harmadik fejezetében olvashatjuk, amikor Jób szenvedései tetőpontján megátkozozza születése napját. Ha valamikor, akkor itt felhorkan bennünk a tiszteletudó hívő ember: hogyan lehet ilyeneket mondani?! Ez lenne az állhatatosság követendő példája?! Azonban ha alaposabban szemügyre vesszük a fejezetet, megállapíthatjuk, hogy Jób nem Istenről mond véleményt (ez valóban átkozódás lenne), hanem Istennek önti ki legmélyebb fájdalmait és keserűségét. Pont úgy, ahogyan Jeremiás próféta is teszi (*Jer. 20,14-18*). A fájdalom lefoszt Jób-ról minden kulturált, jól fészült hívőséget, és olyan mértékig őszintén nyilvánul meg Isten előtt, amit talán máskor maga

is szégyellne. Pedig Isten ilyen mértékben ismeri őt és bennünket is, fölösleges Előtte titkolóznunk vagy jobbnak mutatnunk magunkat annál, amilyenek valójában vagyunk. Szeretnék mindig ilyen képmutatás nélküli, kendőzetlen őszinteséggel járulni az Úr színe elé.

Mit sem érne viszont Jób őszintesége, ha nem párosulna Isten iránti mélységes bizalommal. Kétségkívül a könyv 19. fejezete a retorikai csúcspont, amikor Jób az átélt szenvedések, barátai vádlása és felesége elhidegülése ellenére szavakba önti személyes hitvallását:

“ÍME, BOLDOGNAK MONDJUK AZOKAT, AKIK TŰRNI TUDTAK A SZENVEDÉSEKBEN. JÓB ÁLLHATATOSSÁGÁRÓL HALLOTTATOK, ÉS LÁTTÁTOK, HOGYAN INTÉZTE A SORSÁT AZ ÚR; MERT IGEN IRGALMAS ÉS KÖNYÖRÜLETES AZ ÚR.”

JAK 5,11

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (*Jób 19,25*) Fordulópont ez Jób életében, mert inentől kezdve el tudja fogadni a rá kimért csapásokat annak biztos tudatában, hogy

ha e földi életben nem is, a túlvilágon Isten igazolni fogja őt. Szükségszerűen csúcsoad ki Jób addig is tapasztalható Isten iránti bizalma (minden beszédét imádsággal, Istent hívva fejezi be) ebben a gyönyörű hitvallásban. Jób teljes valójában átéli és megéli, amit Péter sok évszázaddal később így fogalmaz meg: „*Uram, kihez mehetnénk?*” (*Jn. 6,68*) Úgy gondolom, az ilyen kipróbált hitről beszél szintén Péter apostol az első levelében. Ez a szenvedések tüzeiben megpróbált hit értéke sebb minden vagyontárgynál (*1Pt.1,7*).

Rendkívül bátorító számomra Jób példája, és az, hogy Isten nem hagyja válasz nélkül ezt a Belé vetett teljes bizalmat, hanem ki is jelenti magát szolgájának.

*dr. Jobbágy Péter
gazdasági gondnok*

Hajnal kör

A Hajnal kör a 2019/2020-as évadban is kéthetente szerdánként gyűlt össze. A koronavírus járvány következményeként 2020. tavaszán és őszén online formában tartottuk alkalmainkat, Messenger csoportunk segítségével. 2020. tavaszán befejeztük a Református hitünk című könyv feldolgozását. Beszégettünk hitünk alapjairól, a bibliaolvasásról, az imádság fontosságáról. Szót ejtettünk az egyház szerepéről, a sákramentumokról és sok minden másról is.

2020. őszén a Magyar Református Presbiteri Szövetség által kiadott Újjászületés, megtérés című könyv tematikája alapján szervezzük alkalmainkat. Ebben az évadban a megtérés utáni új életre, az Úr Jézussal való járásra koncentrálnak.

A bibliakör elsősorban továbbra is azokat a testvéreket várja alkalmaira, akik nem régen találkoztak Krisztussal, megtérésük után szeretnék hitbéli ismereteiket mélyíteni. Örömmel tapasztaljuk, hogy a bibliakör ebben az évben is új tagokkal bővült, akik hamar betagozódtak közösségünkbe.

Reméljük, hogy a pandémiás helyzet mihamarabbi elmúlását követően a Haj-

nal kör is újra személyesen tud majd találkozni.

*dr. Kenyeres Gábor
presbiter*

Fiatal felnőttek köre

Nehéz ebben az időszakban megtalálni a békességünket, hiszen a körülöttünk zajló történéseket nem tudjuk figyelmen kívül hagyni. Bennünket, hívőket is megvisel ez a mostani helyzet, és ilyenkor gondolkodom el, hogy vajon mennyivel jobban azokat, akiknek nincsen Istenbe, és az Ő jóságába vetett reménysége, és egy olyan közössége, ahol lelkileg töltődhetnek, és megpihenhetnek. Különösen is felértékelődik emiatt az együttlétek értéke, jelentősége, és még hatványozottabban a keresztyén közösségeké.

A Fiatal felnőttek körének tagjaival egész nyáron találkoztunk, aminek így utólag különösen örülök, hiszen megadatott abban az időben a személyes találkozás lehetősége. Azonban azt érzem, hogy most sincs semmi okunk a csüggedésre, mivel az internet lehetőséget nyújt arra, hogy tudjunk egymásról. Sokan kedvetlenül húzzák el a szájukat az online alkalmak kapcsán, ám úgy vélem, ezen keresztül is nagyon sokat tanulhatunk. Hiszen az, aki valóban érzi a közösség megtartó erejét, az minden adódó lehetőségbe belekapaszkodva igyekszik élni vele. Az éhezõ ember egy idő után nem válogat. Az elmúlt években pedig valljuk be, ilyen

szempontból mi lelkileg nem éhezünk, azt tehetjük, akkor és ott, ahol csak kedvünk tartotta, vagy lehetőségeink megengedték. Talán bele is kényelmesedtünk ebbe a helyzetbe, természetesnek vettük, hogy ez jár nekünk.

Most azonban gyökeresen változott meg minden, már nincs előttünk svédasztal, csupán egy-két fogásból válogathatunk. Dacosan dönthetünk úgy, hogy a helyzet igazságtalansága okán nem eszünk, hisz nem ehhez vagyunk hozzászokva, és kiéhezett lelkünk lassan éhen hal. S lássuk be, mi sem okozna ennél nagyobb örömet a Sátán-

nak. Vagy hálát adva láthatunk neki annak a kevésnek, ami még maradt, átérezvén azt, hogy Isten gondviselése által nem vétett el tőlünk minden. Micsoda kegyelem! Ennek megtestesülése minden online alkalom, melynek során beszélgetünk, és körünk tagjai megosztják nehézségeiket, örömeiket, bizonyosságait.

A legutóbbi alkalommal annyi bizonyosság gyűlt össze, amitől hihetetlen hálával telt meg a lelkem, újra és újra tapasztaljuk, hogy minél nagyobb a sötétség, annál ragyogóbbnak tűnik a fény, minél több nehézség csapkod körülöttünk, annál felszabadítóbb megélni, ahogy az Úr megtart bennünket. S nem csak megtart, hanem gazdagít is, minden olyan lehetőséggel, mikor imában hordozhatjuk egymást, amikor az

ő igéje által egyre több mindent értünk meg, és így erősödünk Benne való bizonyosságunkban.

A jelenlegi helyzetben is érezzük, hogy a Fiatallal felnőttek köre egy olyan közösség, ahol őszintén vállalhatjuk fel gondolatainkat, kétségeinket, félelmeinket. Mikor ezt tesszük, hiszem, hogy megvalósul az, amire az Írás szólít fel bennünket: „*Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket*” (Jakab 5,16) Felvállalni egymás előtt a félelmeinket, bizonytalanságainkat az azokból való gyógyulás első lépése, és jó megtapasztalni egy ilyen védett környezetben,

ahogy mások szavain, véleményén keresztül juttat el Isten minket a válasszokhoz.

Természetesen mind várjuk azt, mikor már korlátozások nélkül együtt le-

hetünk, de ahogy a földi életet nem csak kedvetlenül átvészelni kell a Mennybe kerülés előtt, úgy gondolom a mostani időszakkal sem ez a teendőnk. Advent idején szeretném ha sikerülne békés várakozással megélnünk azt a reményteljes jövőbe vetett bizalmat, amire ígértünk van. Körbe tekintve, számba véve helyzetünket „*Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?*” (Róma 8,31)

Így szeretnék a gyülekezet számára a Fiatallal felnőttek körének minden tagjának nevében békés karácsonyt kívánni, amely bár minden bizonnyal nem olyan

„MIT MONDJUNK TEHÁT
EZEKRE? HA ISTEN VELÜNK, KI
LEHET ELLENÜNK?”

RÓMA 8,31

lesz, mint amit megszoktunk, ám hiszem, hogy az Úrral való közösségben ez a más helyzet is lehet áldott.

*Hártó Ákos
gyülekezeti tag*

Karantén ifik és konfik

Különös időszak van mögöttünk az ifjúsági munka területén. Február végén, épp mielőtt kirobbant a karantén időszak, érzékelve, hogy problémák vannak a közösségben, tartottunk egy kibeszélős ifit. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy azáltal, hogy végre felszínre hoztuk az elásott feszültségeket, ki nem mondott gondolatokat, kérdéseket mindannyian úgy láttuk, képesek vagyunk újat kezdeni. Olyan volt, mint amikor nagy levegőt veszünk és kifújjuk. Örültünk egymásnak, tervek, célok, álmok születtek. A végén imaközösséget tartottunk és bizakodó szívvel indultunk haza.

Nem kicsit, nagyon áthúzta a számításainkat a járvány időszak. Egyik hétről a másikra már nem csengethettünk az ifi lakásba, a kitűzött céljaink közül alig tudtunk valamit elérni, hiszen a leg-

többjük személyes találkozást igényelt volna. Eleinte még jó is volt az online térben. Jókai iskolánk is nagyon segítőkész volt, felajánlottak egy szobát az ifinek az Office 365 rendszerén belül, de egy idő után azt tapasztaltuk, hogy fogy az erő, kedv az online ifikhez. Maximálisan megértettük, a fiataloknak egész héten a gép előtt kellett ülniük, az online órák után még órákig dolgoztak a házi feladataikon (volt, hogy estig), természetesen, hogy egy péntek esti újabb online alkalom nem igazán volt vonzó... Így aztán volt, hogy 10-en voltunk az ifin, volt, hogy csak 4-en, de mindig örültünk a beszélgetéseknek. Jó volt megosztani egymással, ki, hogyan éli meg a napokat. Dani és Tamás így írt róla:

„Számomra a veszélyhelyzet elviselése nem volt egyszerű. Ugyanis az eddigi rutinomból kibillentem és minden megváltozott. Ez számomra azért gond, mert eléggé pörgősek a hétköznapijaim. Otthon maradni úgy, hogy nincs ilyen nagy lendület a hétköznapijaimban elég furcsa volt. Egy része érzelmileg különösen nehéz volt számomra. Azonban így rájöttem, hogy min változtassak.

ifisek

Több időt tudtam fordítani Istenre és magamra. Több időm volt, így próbáltam megállni a nap(ok) folyamán, és átgondolni a nap eddigi cselekedeteit.”

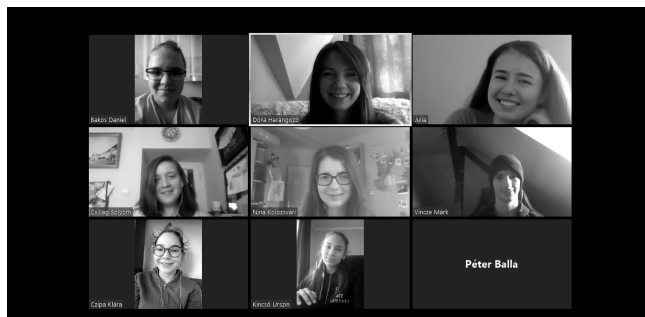
„Eleinte elég furcsa volt, hogy nem tudtam mit csinálni, hisz akármilyen jó érzéssel tölt el engem az, hogy otthon maradjak, egyszerűen nem jutott eszembe semmi, hogy mit is csinálhatnék. Aztán ahogy teltek a napok úgy lett számomra egyszerre egyszerűbb és nehezebb az élet. Elkezdtem újra hódolni a régi hobbijaimnak, mint például a biciklizésnek és az olvasásnak, de nem tudtam igazán örülni, mert ha mégis otthon voltam a családdal, én ettől függetlenül egyedül éreztem magam. Aztán egy kis idő múlva rájöttem, hogy a családomon kívül is van egy olyan személy, akitől segítséget kérhetek, méghozzá az Úr, aki végül is segített nekem átvészelni ezt az elképzelhetetlennek hitt eseményt és ezért nagyon hálás vagyok Neki.”

A szokásos nyári szünetet most nem tartottuk meg, amikor csak tudtunk, találkoztunk: a parókián palacsintáztunk, sétáltunk vagy fagyiztunk. Érdekes

volt a helyzet, mert bár újra együtt lehetünk, mégsem mertünk belekezdeni semmi újba, amiről télen beszéltünk, hiszen tudtuk, jön a 2. hullám, és újra vissza kell térnünk az online világba...

...és íme, meg is érkezünk. Novembert írunk, az ifiket a „Zoom”-on keresztül tartjuk. „Szaszto! Küldöm a linket.” „Kapcsoljuk be a kamerákat, légy szíves!” „Uh, ezt elmondanád még egyszer? Nálam vagy nálad akadozik az internet...” „10 perc múlva kidob minket a rendszer, a linkre kell kattintani megint...” „...cirip cirip...” Mindannyiunk nevében írhatom: iszonyatosan várjuk, hogy vége legyen ennek az időszaknak, mert ez így nem az igazi. Heten, nyolcan folyamatosan vagyunk még így is, nem a létszámmal van probléma, csak egyszerűen ugyanaz a mondat egészen másképp hangzik interneten keresztül, mint személyesen. Sem az öröm, sem a bátorítás, sem a vigasz, nem olyan.

Nem baj, hiszem, hogy túléljük. Mármost a közösségünk. Addig is maradnak a zoom-os ifik, az online társasjátékozás, illetve kitaláltunk egy 123 napos Bibliaolvasó kihívást, amely során 123 nap alatt elolvassuk a teljes Újszövetsé-

karantén ifi

get. Minden nap két fejezet az újszövetségéből + egy zsoltár. Ezt még csak most kezdjük a napokban, de elég lelkesek az ifisek! Meghívtuk ebbe a csoportba az idén konfirmáltakat és a leendő konfirmandusokat is. Jó lehetőség ez arra, hogy egyrészt bővüljenek az igei ismereteink, másrészt, hogy egymás gondolatait az Igével kapcsolatban megismerjük. Remélem ez Istenhez is és egymáshoz is közelebb visz majd minket!

Nagy öröm számunkra, hogy még egy ilyen nehéz évben is meg tudtuk tartani a konfirmációt, sőt, új csapat is indult október közepén! Hálásak vagyunk a szülőknek a rugalmasságukért, hiszen a megszokottól eltérően, idén nem pünkösdhöz kötöttük az ünnepi alkalmat, hanem az új kenyér ünnepéhez, így a konfirmáció 2020-ban augusztus 9-re esett. A fiataloknak címzett igehirdetés az emmausi tanítványokról szólt, akiknek krízis van az életükben, Jézus pedig, amikor odalép hozzájuk, semmit nem mond magáról, csak hallgat. Jézus együtt megy velük. Hol van Isten, amikor nagy a baj? – kérdezik sokan. Jézus a tanítványai mellett van, amikor nagy a baj. Ott kíséri őket a legnagyobb krízisben. Nem ismerik fel őt, „valami akadályozza a látásukat”, de ettől még Jézus együtt megy a tanítványaival. Érdekelte Őt, hogy mi történt. Elkezdenek beszélni, kimondani, kibeszélni a történeteket, Jézus pedig hallgatja, meghallgatja. Végigmondhatja velük, ahogyan ők értelmezik a dolgokat. Sokszor, és leginkább a nehéz élethelyzetekben nem értjük, hogy miért hallgat Isten. Lehet,

azt szeretné, hogy most te beszélj. Jézust érdekli, hogy mi zajlik benned, mi a te történeted, a te olvasatodban? Hogy éled meg? Mi a te narratívád a saját magad életére? Beszélj, mondd. Nem biztos, hogy igazad van, de szeretné meghallgatni, mert annak ott ki kell jönnie. Bátorítottuk a konfirmáltakat, hogy Jézusra mindig úgy gondoljanak, mint Aki mindig jelen volt, jelen van és jelen lesz az életükben, ne menjenek el mellette, hanem osszák meg Vele a gondolataikat, az örömeiket, nehézségüket, az életüket, mert Ő nem akar elmenni mellettük!

Az új csapat 10 főből áll, hála Istennek még volt alkalmunk személyesen találkozni, így annyira nem furcsa most online beszélgetni, de azért bízunk benne, hogy minél hamarabb visszatérhetünk az ifi lakásba. Jó kis csapat, lelkesek és beszédesek. Persze, ismerkedni nem volt túl sok időnk, és interneten keresztül ez sem az igazi, de azért próbálkozunk. Hálásan köszönünk minden imádságot, amely az ifjúsági csoportjainkért szól. Nagy szükségünk van rá!

*Harangozó Dóra
ifjúsági lelkész*

GYEREKSAROK**Karácsonyi szókereső**

A betűháló fölött Jézus születéséhez kapcsolódó szavak, és két próféta neve található, akik fontos jövendöléseket mondtak a Messiásról. Keressd meg ezeket a szavakat a hálóban!

Vízszintes és függőleges irányban, jobbra-balra, illetve lefelé vagy felfelé találd meg őket! A megmaradt betűkből egy értelmes kifejezést állíthatsz össze.

ÁCS, ANGYALOK, BETLEHEM, BÖLCSEK, CSILLAG, ÉZSAIÁS, HERÓDES, IGE, JÁSZOL, JÓZSEF, MÁRIA, MESSIÁS, MIKEÁS, NAPKELET, NÁZÁRET, NYÁJ, PÁSZTOROK

N	A	P	K	E	L	E	T	K	K	Á
Á	S	Á	I	A	S	Z	É	A	O	C
Z	E	S	K	J	Á	S	Z	O	L	S
Á	D	Z	E	Ó	E	G	I	R	A	Á
R	Ó	T	S	Z	K	Á	C	S	Y	I
E	R	O	C	S	I	L	L	A	G	S
T	E	R	L	E	M	J	Á	Y	N	S
O	H	O	Ó	F	M	Á	R	I	A	E
N	Y	K	B	E	T	L	E	H	E	M

Karácsonyi találós kérdések

Így szólna a prófécia?
 A térképen sem lelem!
 Itt születik a Megváltó –
 A legkisebb város neve:
 .....

Nesztelenül jön az angyal,
 ajtót sem kell tárnia.
 Örömhírt hoz és
 boldogan hallgatja őt
 .....

Fényben úszik az éjszaka.
 zeng a mennyben száz torok,
 dicsőséges angyalének
 hangját hallva indulnak a
 .....

Így gondolta Heródes, a zsidók
 királya,
 mikor három idegen jött a palotába:
 Nem kell, hogy a kereséssel én több
 időt töltsék.
 Hol találták a kiskirályt, el-
 mondják majd a napkeleti
 .....

Akármerre kogogtattak,
 tele volt már minden nagy és kis
 szálló,
 így lett Jézus szülőhelye
 egy elhagyott, városszéli
 .....

Egy tréfa végül

A tiszteletes bácsi ismerkedik az ovis hittanosokkal. Megkérdezi, ki hány éves, hány testvére van. Peti így válaszol:

- Mi odahaza öten vagyunk gyerekek, de rövidesen lesz még egy testvérkém.

- Ez nagyon jó hír! És ki mondta ezt neked? Édesanyád?

- Nem mondták, csak hallottam. A papám tegnap azt mondta a mamámnak: holnap elmegyek az áruházba és szétnézek a gyerekosztályon.

Karácsonyi színező

maszkok adományozása

folyamatban a parókia felújítása

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

*Dr. Benke László, Dr. Jobbágy Péter, Kovács Andrea, Kovács Réka
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*